
Odplata tě nemine

...

Z jejího komandování se mu dělalo zle.

Pořád sekýruje a stěžuje si, sekýruje a stěžuje si, komanduje, komanduje, komanduje pokaždé, když otevře tu svou zatracenou pusku.

Nejradši by ji umlčel.

Jerald Reinhold seděl u kuchyňského stolu, zatímco se přes něj jako tmavá mračna převaloval nekonečný proud matčiny kritiky a požadavků.

Každej mizernej den, pomyslel si, *furt to samý*. Jako kdyby byla jeho chyba, že přišel o tu pitomou, nanicovatou práci. Jeho chyba, že ho vykopla přítelkyně – další mrcha, která neuměla zavřít zobák – a on se musel nastěhovat zpátky k ukňouraným, věčně nespokojeným rodičům. Jeho chyba, že prohrál pár táců ve Vegas a na kreditce je v minusu.

Kristepane! Všechno je podle ní jenom jeho chyba, jeho chyba, jeho chyba. Ta stará komandérka mu nikdy nedá pokoj.

Copak jí nevysvětlil, že by nepřišel o práci, kdyby ho ten pitomec kontrolor nevyhodil? No tak si vzal pár dnů volno – a kdo ne? No tak párkrát přišel pozdě – a kdo ne?

Snad jedině robot jako jeho idiotský táta.

Bože, proč to pořád musí rozmazávat? Stejně tu práci nenáviděl a nastoupil tam jenom kvůli tomu, že ho do ní uvtřela Lori, ale teď za všechno může on.

Bylo mu šestadvacet, proboha, a zaslouží si něco mnohem lepšího než pobíhání za pár šupů pro donáškovou službu.

A Lori ho vykopla, protože je nezaměstnaný – dočasně –, a ztropila mu scénu, protože přišel o pár doláčů na výletě s kámošema.

On má na lepší, než je nějaká prdelatá Lori Nucciová, a taky to dokáže. Ta děvka mu vyhrožovala, že zavolá policii, jenom proto, že jí vrazil pár facek. Zasloužila si mnohem víc než trochu proplesknout – přál si, aby býval taky u toho proplesknutí nezůstával.

On si naproti tomu zaslouží něco víc než pokoj v bytě rodičů a matčino neustálé sekýrování.

„Posloucháš mě vůbec, Jerry?“ Barbara Reinholdová si dala sevřené pěsti v bok.

Jerry zvedl oči od displeje komunikátoru, na kterém se snažil zrelaxovat hrou, a vrhl po hubené, všeználkovské matce s plochým hrudníkem nakvašený pohled.

„Co můžu dělat jinýho, když ani na chvíli nezmlkneš?“

„Tak ty budeš odmítovat? Takhle dáváš najevo vděk za to, že máš střechu nad hlavou a že tě živíme?“ Zvedla talíř s krajícem chleba a plátkem falešného krůtího masa. „Dělám ti sendvič, protože ses v poledne konečně vykulil z postele, a ty mi za to děkuješ drzostmi? Nedivím se, že tě Lori vyhodila. Povím ti jedno, panáčku, tady už se nebudeš zadarmo povalovat dlouho. Je to skoro měsíc a ty jsi neprojevil sebemenší snahu, aby sis našel místo.“

Pomyslel si: *Zavři hubu, nebo ti ji zavřu já*, ale neřekl to nahlas. Chtěl ten sendvič.

„Jsi nezodpovědný, přesně jak říkal tvůj otec, ale já na to: Je to náš syn, Carle, musíme mu pomoci. A teď chci vědět, kdy se začneš snažit sám.“

„Řekl jsem ti, že si něco seženu. Mám pár možností. Nechávám si je projít hlavou.“

„Pár možností?“ Odfrkla si a pokračovala v přípravě jídla. „Letos jsi vystřídal čtyři zaměstnání. Jaké možnosti si necháváš projít hlavou, když tady sedíš uprostřed dne ve zmačkaných teplákách, ve kterých jsi spal? Upozorňuji tě, že dole v marketu hledají skladníka, ale šel ses tam vůbec podívat?“

„Já nejsem mizernej skladník.“ Měl na něco lepšího. Je přece někdo. Nebo by byl, kdyby se po něm pořád všichni nevozili. „Dej mi pokoj.“

„Možná jsme ti ho naopak dávali až moc.“ Položila na krůtí šunku plátek světle oranžového sýra a pokračovala tichým, káravým tónem, jaký nesnášel.

„Tvůj otec i já jsme šetřili každý cent, abys mohl jít na školu, a ty ses nechal vyhodit. Říkal jsi, že chceš chodit do kurzu elektroniky, aby ses naučil vyvíjet počítačové hry, které máš tak rád, a my jsme tě podpořili a dali jsme

ti na ten kurz peníze. Když jsi neuspěl, otec ti sehnal místo u sebe v kanceláři. Přimluvil se za tebe, Jerry, ale ty sis toho nevážil, urážel jsi kolegy a nakonec ti dali padáka.“

Zvedla z prkénka nůž, aby přeřízla krajíc chleba. „Pak jsi potkal Lori, takové roztomilé děvče. Navíc chytré a pilné, z moc slušné rodiny. Doufali jsme, že to někam povede. Sehnala ti místo sběrače nádobí v restauraci, kde pracuje, a zůstala s tebou, i když jsi přišel i o tohle místo. Když jsi říkal, že bys mohl dělat poslíčka, kdybys měl dobré kolo, půjčili jsme ti na ně, ale nevydrželo ti to ani dva měsíce. A nikdy jsi nám ty peníze nevrátil, Jerry. Teď jsi přišel i o poslední zaměstnání.“

„Už mám plný zuby toho, jak mi pořád vyčítáš minulost, jako kdyby to všechno byla moje chyba.“

„Jenže minulost se opakuje, Jerry, a zdá se, že je to čím dál horší.“

Stiskla rty a přidala na talíř hrst cibulových kroužků, které měl rád. „Jsi zase bez práce a nemůžeš si dovolit vlastní bydlení. Sebral jsi peníze na nájem, které si Lori ušetřila ze spropitných, a odjel jsi s Davem a tím budižkničemu Joem do Vegas. A vrátil ses s prázdnýma rukama.“

„To je lež, sakra.“ Vyskočil na nohy. „Byly to moje prachy a já mám právo vyrazit si s kámošema a trochu se pobavit.“

Zaleskly se jí oči – ne od slz, ani zlostí, ale zklamáním. Jerald měl sto chutí vrazit jí jednu pěstí a bušit do ní, dokud ten lesk nezmizí.

„Byly to peníze na nájem, Jerry, které si Lori ušetřila ze spropitného. Řekla mi to.“

„Věříš víc jí než mně?“

S povzdechem složila ubrousek do trojúhelníku, jako to pro něj dělávala, když byl kluk. V tom povzdychnutí bylo jasně slyšet její zlomené srdce, ale Jerald slyšel jen obvinění.

„Lžeš, Jerry, využíváš lidi a já se bojím, že jsme příliš dlouho dovolovali, aby ti to procházelo. Pořád ti dáváme další a další šance, a ty zahazuješ jednu po druhé. Něco z toho je možná naše chyba, a snad proto si myslíš, že se mnou můžeš takhle mluvit.“

Postavila talíř na stůl a nalila mu sklenici jeho oblíbeného drinku s příchutí kafe. „Tvůj otec a já jsme doufali, že si dnes najdeš práci, nebo že přinejmenším půjdeš nějakou hledat. Že projevíš opravdovou snahu. Mluvili jsme o tom včera večer, když sis vyšel s kamarády. Poté, co sis vzal padesát dolarů z mé rezervy pro případ nouze, aniž by ses mě zeptal.“

„O čem to mluvíš?“ Nasadil svůj nejlepší šokovaný, raněný výraz. „Nic jsem ti nevzal. Chceš říct, že kradu? Mami!“

„Nebylo by to poprvé.“ Znovu stiskla rty a lehce se jí zachvěl hlas, ale hned nato pokračovala pevným tónem, jaký používala, když oznamovala nějaké nepříjemné rozhodnutí.

„Probrali jsme to a usoudili jsme, že to takhle dál nejde, Jerry. Chystali jsme se ti to říct, až přijde domů táta, ale povím ti to hned, abys měl víc času. Dáme ti šanci do začátku příštího měsíce, to znamená do prvního prosince, Jerry, aby sis našel práci. Jestli si nic nenajdeš, nebudeš tu moct dál bydlet.“

„Potřebuju čas.“

„Měl jsi celý měsíc, Jerry, a neudělal jsi nic – večer ses chodil bavit a dopoledne jsi vždycky spasal. Nesnažil ses něco si sehnat. Jsi dospělý, ale chováš se jako dítě, navíc rozmazlené a nevděčné. Jestli chceš víc času, jestli chceš, abychom při tobě stáli, sniš oběd a půjdeš si hledat místo. Půjdeš dolů do marketu a necháš se najmout jako skladník. Dokud budeš pracovat a budeš dávat najevo snahu, smíš tu zůstat.“

„Ty to nechápeš.“ Vymáčkl ze sebe několik slz – to většinou zabralo. „Lori mi dala kopačky. Byla pro mě vším a nechala mě kvůli někomu jinému.“

„Kvůli komu?“

„Nevím, kdo to je. Zlomila mi srdce, mami. Potřebuju čas, abych to překonal.“

„Tvrdil jsi, že tě vyhodila, protože jsi přišel o práci.“

„To k tomu patřilo, jasně. Ten blbec v donáškově službě měl na mě spaden od prvního dne. Ale místo aby stála při mně, ještě si přisadila, protože jí nemůžu kupovat dárky. Pak ti o mně napovídala všechny ty lži, aby proti mně poštvala mou vlastní matku.“

„Sněz oběd,“ řekla Barbara unaveně. „Pak se umyj, obleč a jdi dolů do toho marketu. Jestli to uděláš, dáme ti víc času, Jerry.“

„A jestli ne, vykopnete mě na ulici? Moji vlastní rodiče?“

„Bolí nás to, ale je to pro tvoje dobro, Jerry. Je načase, aby ses naučil dělat, co je správné.“

Civěl na ni a představoval si, jak proti němu s otcem pletichaří. „Možná máš pravdu.“

„Chceme, aby sis našel svoje místo, Jerry. Aby se z tebe stal muž.“

Příkývl a přistoupil k ní. „Najít si místo. Být muž. Dobře.“ Zvedl nůž, kterým mu připravila sendvič, a vrazil jí ho do břicha.

Vytřeštila oči a otevřela ústa.

Neplánoval to, jednal z momentálního impulsu, ale panebože! Měl z toho naprosto skvělý pocit. Lepší než ze sexu, lepší než z pořádného šlehu. Lepší než z čehokoliv, co zatím zažil.

Vyškulbl nůž z rány. Matka se odpotácěla dozadu, zvedla ruce a hlesla: „Jerry...“

A on do ní vrazil nůž podruhé, potřetí a nepřestával. Zbožňoval zvuk, který při tom ostří vydávalo. Dovnitř, ven. Zbožňoval výraz naprostého šoku na jejím obličeji i to, jak se proti němu chabě ohnala rukama, jako kdyby ji něco šimralo.

A tak pokračoval, do břicha i do zad, když se pokusila utéct. A dál, když se zhroutila na podlahu kuchyně a plácala se jako ryba na souši.

Pokračoval ještě dlouho poté, co se přestala hýbat.

„Tohle bylo teprve pro moje vlastní dobro.“

Podíval se na svoje ruce pokryté krví i na šířící se rudou kaluž na zemi, na cákance na stěnách i lince, které mu připomněly některé abstraktní obrazy v galerii moderního umění.

Jsem umělec, pomyslel si. Možná by se měl stát výtvarníkem.

Položil nůž na stůl a umyl si ruce v kuchyňském dřezu. Sledoval přitom, jak rudá voda krouží kolem výlevky a mizí v ní.

Měla pravdu, že by si měl najít vlastní místo a stát se mužem. Právě se našel a věděl přesně, jak se zařadí mezi pořádné chlapy.

Vezme si, co chce, a každý, kdo se mu stavěl do cesty, musí zaplatit. On jim ukáže – protože nic jiného v něm nevyvolalo tak příjemný pocit štěstí a toho, že doopravdy žije.

Posadil se a podíval se na matčino tělo. Nemohl se dočkat, až se domů vrátí otec.

Pak si klidně snědl sendvič.